

RUTHLESS:

HOW TO REPAIR A BROKEN WORLD

SALLY MAYER
TIM SHAVUOT

רות פרק א

(א) ויהי בימי שפט השפטים ויהי רעב בארץ וילך איש מבית לחם יהודה לגור בשדי מואב הוא ואשתו ושני בניו: (ב) ושם האיש אלימלך ושם אשתו נעמי ושם שני בניו מחלון וכליון אפרתים מבית לחם יהודה ויבאו שדי מואב ויהיו שם: (ג) וימת אלימלך איש נעמי ותשארא היא ושני בניו: (ד) וישאו להם נשים מאביות שם האחת ערפה ושם השנית רות וישבו שם כעשר שנים: (ה) וימותו גם שניהם מחלון וכליון ותשארא האשה משני ילדיה ומאישה: (ו) ותקם היא וכלתיה ותשב משדי מואב כי שמעה בשדה מואב כי פקד ה' את עמו לתת להם לחם: (ז) ותצא מן המקום אשר היתה שמה ושתי כלתיה עמה ותלכנה בדרך לשוב אל ארץ יהודה: (ח) ותאמר נעמי לשתי כלתיה לכנה שבנה אשה לבית אמה <יעשה> יעשה' עמכם חסד כאשר עשיתם עם המתים ועמדי: (ט) יתן ה' לכם ומצאן מנוחה אשה בית אישה ותשק להן ותשאנה קולן ותבכינה: (י) ותאמרנה לה כי אתך נשוב לעמך: (יא) ותאמר נעמי שבנה בנתי למה תלכנה עמי העוד לי בנים במעי והיו לכם לאנשים: (יב) שבנה בנתי לכן כי זקנתי מהיות לאיש כי אמרתי יש לי תקוה גם הייתי הלילה לאיש וגם ילדתי בנים: (יג) הלהן תשברנה עד אשר יגדלו הלהן תעגנה לבלתי היות לאיש אל בנתי כי מר לי מאד מכם כי יצאה בי יד ה': (יד) ותשנה קולן ותבכינה עוד ותשק ערפה לחמותה ורות דבקה בה: (טו) ותאמר הנה שבה יבמתך אל עמה ואל אלהיה שובי אחרי יבמתך: (טז) ותאמר רות אל תפגעני בי לעזבך לשוב מאחריך כי אל אשר תלכי אלך ובאשר תליני אליו עמך עמי ואלהיך אלהי: (יז) באשר תמותי אמות ושם אקבר כה יעשה ה' לי וכה יסוף כי המות יפריד ביני ובינך: (יח) ותרא כי מתאמצת היא ללכת אתה ותחדל לדבר אליה: (יט) ותלכנה שתיהם עד באנה בית לחם ויהי כבאנה בית לחם ותהם כל העיר עליהן ותאמרנה הזאת נעמי: (כ) ותאמר אליהן אל תקראנה לי נעמי קראן לי מרא כי המר שדי לי מאד: (כא) אני מלאה הלכתי וריקם השיבני ה' למה תקראנה לי נעמי וה' ענה בי ושדי הרע לי: (כב) ותשב נעמי ורות המואבית כלתה עמה השבה משדי מואב והמה באו בית לחם בתחלת קציר שוערים:

רות פרק ב

(א) ולנעמי מודע לאישה איש גבור חיל ממשפחת אלימלך וישמו בעז: (ב) ותאמר רות המואבית אל נעמי אלכה נא השדה ואלקטה בשבילים אחר אשר אמצא חן בעיניו ותאמר לה לכי בתי: (ג) ותלך ותבוא ותלקט בשדה אחרי הקוצרים ויקר מקרה חלקת השדה לבעז אשר ממשפחת אלימלך: (ד) והנה בעז בא מבית לחם ויאמר לקוצרים ה' עמכם ויאמרו לו יברכה ה': (ה) ויאמר בעז לנעמי הנצב על הקוצרים למי הנערה הזאת: (ו) ויען הנער הנצב על הקוצרים ויאמר נערה מואבית היא השבה עם נעמי משדה מואב: (ז) ותאמר אלקטה נא ואספתי בעמרים אחרי הקוצרים ותבוא ותעמוד מאז הבקר ועד עתה זה שבתה הבית מעט: (ח) ויאמר בעז אל רות הלוא שמעת בתי אל תלכי ללקט בשדה אחר וגם לא תעבורי מזה וכה תדבקין עם נערתי: (ט) עיניך בשדה אשר יקצרון והלכת אחריהן הלוא צייתי את הנערים לבלתי נגעך וצמת והלכת אל הכלים ושיתית מאשר ישאבון הנערים: (י) ותפל על פניה ותשתחו ארצה ותאמר אליו מדוע מצאתי חן בעיניך להפירני ואנכי נכריה: (יא) ויען בעז ויאמר לה הגד הגד לי כל אשר עשית את חמותך אחרי מות אישך ותעזבי אביך ואמרך וארץ מולדתך ותלכי אל עם אשר לא ידעת תמול שלשום: (יב) ישלם ה' פעלך ותהי משכרתך שלמה מעם ה' אלהי ישראל אשר באת לחסות תחת כנפיו: (יג) ותאמר אמצא חן בעיניך אדני כי נחמתני וכי דברת על לב שפחתך ואנכי לא אהיה כאחת שפחתך: (יד) ויאמר לה בעז לעת האכל גשי הלם ואכלת מן הלחם וטבלת פתך בחמץ ותשב מצד הקוצרים ויצבט לה קלי ותאכל ותשבע ותתרו: (טו) ותקם ללקט ויצו בעז את נעריו לאמר גם בין העמרים תלקט ולא תכלימוה: (טז) וגם של תשלוי לה מן הצבתיים ועזבתם ולקטה ולא תגערו בה: (יז) ותלקט בשדה עד הערב ותחבט את אשר לקטה ויהי כאיפה שוערים: (יח) ותשא ותבוא העיר ותרא חמותה את אשר לקטה ותוצא ותתן לה את אשר הותרה משבעה: (יט) ותאמר לה חמותה איפה לקטת היום ואנה עשית יהי מכירך ברוך ותגד לחמותה את אשר עשתה עמו ותאמר שם האיש אשר עשיתי עמו היום בעז: (כ) ותאמר נעמי לכלתה ברוך הוא לה' אשר לא עזב חסדו את החיים ואת המתים ותאמר לה נעמי קרוב לנו האיש מגאלנו הוא: (כא) ותאמר רות המואבית גם כי אמר אלי עם הנערים אשר לי תדבקין עד אם כלו את כל הקציר אשר לי: (כב) ותאמר נעמי אל רות כלתה טוב בתי כי תצאי עם

נְעוּרֹתָיו וְלֹא יִפְגְּעוּ בְךָ בְשָׂדֶה אַחֵר: (כג) וְתִדְבַק בְּנְעוּרֹת בְּעַז לְלֶקֶט עַד כָּלֹת קְצִיר הַשְּׂעִירִים וּקְצִיר הַחֲטִיִּם וְתִשָּׁב אֶת חֲמוֹתָהּ:

רות פרק ד

(א) וּבְעִז עָלָה הַשְּׂעִיר וַיִּשָּׁב שָׁם וְהָנָה הַגָּאֵל עֵבֶר אֲשֶׁר דָּבַר בְּעִז וַיֹּאמֶר סוּרָה שָׁבָה פֹּה פְּלָנִי אֶלְמָנִי וַיִּסֹּר וַיִּשָּׁב: (ב) וַיִּקַּח עֲשָׂרָה אֲנָשִׁים מִזְקֵנֵי הָעִיר וַיֹּאמֶר שָׁבוּ פֹּה וַיִּשְׁבוּ: (ג) וַיֹּאמֶר לְגָאֵל חֲלַקְתָּ הַשָּׂדֶה אֲשֶׁר לְאַחִינוּ לְאֵלִימֶלֶךְ מִכְרָה נְעָמִי הַשְּׂבִיבָה מִשָּׂדֶה מוֹאָב: (ד) וְאֲנִי אֲמַרְתִּי אֲגַלְהָ אֲזַנְךָ לְאֹמֶר קִנְיָה נֶגְדַי הַיְשֻׁבִים וְנֶגְדַי זְקֵנֵי עַמִּי אִם תִּגָּאֵל גָּאֵל וְאִם לֹא יִגָּאֵל הַגִּידָה לִּי >וְאֹדַע< וְאֹדַעָה כִּי אֵין זֹלַתְךָ לְגָאֹל וְאֲנֹכִי אֲחִירְךָ וַיֹּאמֶר אֲנֹכִי אֲגָאֵל: (ה) וַיֹּאמֶר בְּעִז בְּיוֹם קְנוֹתְךָ הַשָּׂדֶה מִיַּד נְעָמִי וּמֵאֵת רֹת הַמוֹאָבִיָּה אֲשֶׁת הַמֵּת >קְנִיתִי< קְנִיתָהּ לְהַקִּים שֵׁם הַמֵּת עַל נַחֲלָתוֹ: (ו) וַיֹּאמֶר הַגָּאֵל לֹא אוֹכַל >לְגָאֹל< לְגָאֵל לִי פֶן אֲשַׁחִית אֶת נַחֲלָתִי גָאֵל לְךָ אֶתָּה אֶת גָּאֹלְתִּי כִּי לֹא אוֹכַל לְגָאֵל: (ז) וְזֹאת לְפָנַי בְּיִשְׂרָאֵל עַל הַגָּאֹלָה וְעַל הַתְּמוּרָה לְקַיֵּם כֹּל דְּבַר שְׁלֹף אִישׁ נְעִלּוֹ וְנָתַן לְרַעְיוֹ וְזֹאת הַתְּעוּדָה בְּיִשְׂרָאֵל: (ח) וַיֹּאמֶר הַגָּאֵל לְבְעִז קִנְיָה לְךָ וַיִּשְׁלַף נְעִלּוֹ: (ט) וַיֹּאמֶר בְּעִז לְזֻקֵּינִים וְכֹל הָעָם עֲדִים אִתָּם הַיּוֹם כִּי קְנִיתִי אֶת כָּל אֲשֶׁר לְאֵלִימֶלֶךְ וְאֶת כָּל אֲשֶׁר לְכִלְיוֹן וּמַחֲלוֹן מִיַּד נְעָמִי: (י) וְגַם אֶת רֹת הַמֹּאָבִיָּה אֲשֶׁת מַחֲלוֹן קְנִיתִי לִי לְאִשָּׁה לְהַקִּים שֵׁם הַמֵּת עַל נַחֲלָתוֹ וְלֹא יִכְרַת שֵׁם הַמֵּת מֵעַם אֲחִיו וּמִשְׂעֵר מִקוֹמוֹ עֲדִים אִתָּם הַיּוֹם: (יא) וַיֹּאמְרוּ כָּל הָעָם אֲשֶׁר בְּשַׂעַר וְהַזְקֵנִים עֲדִים יִתֵּן ה' אֶת הָאִשָּׁה הַבָּאָה אֶל בִּיתְךָ כַּרְחַל וְכִלְיָהּ אֲשֶׁר בְּנִי שִׁתִּיחֶם אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל וְעָשָׂה חֵיל בְּאַפְרָתָה וְקִרָא שֵׁם בְּבֵית לְחָם: (יב) וַיְהִי בִיתְךָ כְּבֵית פְּרָעַ אֲשֶׁר יָלְדָה תָמָר לִיהוּדָה מִן הַזֶּרַע אֲשֶׁר יִתֵּן ה' לְךָ מִן הַנְּעִרָה הַזֹּאת: (יג) וַיִּקַּח בְּעִז אֶת רֹת וְתָהִי לוֹ לְאִשָּׁה וַיָּבֵא אֵלֶיהָ וַיִּתֵּן ה' לָהּ הַרְבִּיּוֹן וַתֵּלֶד בָּן: (יד) וְתֹאמְרָנָה הַנְּשִׁים אֵל נְעָמִי בְרוּךְ ה' אֲשֶׁר לֹא הִשְׁבִּית לְךָ גָאֵל הַיּוֹם וַיִּקְרָא שְׁמוֹ בְּיִשְׂרָאֵל: (טו) וַהֲיָה לְךָ לְמִשִּׁיב נֶפֶשׁ וּלְכַלְכַּל אֶת שִׁיבְתְךָ כִּי כִלְתְךָ אֲשֶׁר אֶהְבַּתְךָ יִלְדְתוּ אֲשֶׁר הִיא טוֹבָה לְךָ מִשְׁבַּעָה בָנִים: (טז) וְתִקַּח נְעָמִי אֶת הַיָּלֶד וְתִשְׁתַּהֲוּ בְחִיקָה וְתָהִי לוֹ לְאִמָּנָת: (יז) וְתִקְרָאנָהּ לוֹ הַשְּׂכָנוֹת שֵׁם לְאֹמֶר יֶלֶד בֶּן לְנְעָמִי וְתִקְרָאנָה שְׁמוֹ עוֹבֵד הוּא אָבִי יִשִׁי אָבִי דָּוִד: (יח) וְאֵלֶּה תּוֹלְדוֹת פְּרָעַ פְּרָעַ הוֹלִיד אֶת חֲצִרוֹן: (יט) וְחֲצִרוֹן הוֹלִיד אֶת רָם וְרָם הוֹלִיד אֶת עַמִּינָדָב: (כ) וְעַמִּינָדָב הוֹלִיד אֶת נַחֲשׁוֹן וְנַחֲשׁוֹן הוֹלִיד אֶת שְׁלֵמָה: (כא) וְשְׁלֵמוֹן הוֹלִיד אֶת בְּעִז וּבְעִז הוֹלִיד אֶת עוֹבֵד: (כב) וְעוֹבֵד הוֹלִיד אֶת יִשִׁי וַיִּשִׁי הוֹלִיד אֶת דָּוִד:

רות פרק ג

(א) וְתֹאמֶר לָהּ נְעָמִי חֲמוֹתָהּ בְּתִי הֲלֹא אֶבְקֶשׁ לְךָ מְנוּחָ אֲשֶׁר יִיטֵב לְךָ: (ב) וְעַתָּה הֲלֹא בְעִז מִדְּעַתְנוּ אֲשֶׁר הָיִיתָ אֶת נְעוּרֹתָיו הִנֵּה הוּא זָרָה אֶת גְּרֹן הַשְּׂעִירִים הַלֵּילָה: (ג) וְרַחֲצֵת וְסָכַת וְשָׁמַת >שְׁמַלְתְךָ< שְׁמַלְתֶיךָ עֲלֶיךָ >וַיִּרְדְּתִי< וַיִּרְדְּתָה הַגְּרֹן אֶל תְּנֻדְעִי לְאִישׁ עַד כָּלְתוֹ לְאָכַל וְלִשְׁתּוֹת: (ד) וַיְהִי בְשִׁכְבוֹ וַיִּדְעַת אֶת הַמְּקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁכַּב שָׁם וּבֹאֵת וּגְלִית מְרַגְלָתִיו >וּשְׁכַבְתִּי< וּשְׁכַבְתָּ וְהוּא יִגִּיד לְךָ אֶת אֲשֶׁר תַּעֲשִׂין:

(ה) וְתֹאמֶר אֵלֶיהָ כָּל אֲשֶׁר תֹּאמְרִי > אֵלִי אֲעָשֶׂה: (ו) וְתִרְדּוּ הַגְּרֹן וְתַעֲשֶׂי כָּל אֲשֶׁר צִוִּיתָה חֲמוֹתָהּ: (ז) וַיֹּאכַל בְּעִז וַיִּשָּׁת וַיִּיטֵב לְבוֹ וַיָּבֵא לְשִׁכְבַּי בְּקֶצֶה הָעֵרְמָה וַתְּבֵא בְלֹט וַתִּגַּל מְרַגְלָתִיו וַתִּשְׁכַּב: (ח) וַיְהִי בַחֲצִי הַלַּיְלָה וַיִּחַרְד הָאִישׁ וַיִּלְפַּת וְהָנָה אִשָּׁה שְׁכַבְתָּ מְרַגְלָתִיו: (ט) וַיֹּאמֶר מִי אַתָּה וְתֹאמֶר אֲנֹכִי רֹת אֲמַתְךָ וּפְרַשְׁתָּ כַּנֶּפֶץ עַל אֲמַתְךָ כִּי גָאֵל אֶתָּה: (י) וַיֹּאמֶר בְּרוּכָה אַתְּ לַה' בְּתִי הַיֹּטֶבֶת חֲסִדְךָ הָאֲחֵרוֹן מִן הָרֵאשׁוֹן לְבִלְתִּי לְכַת אַחֵרִי הַבְּחוּרִים אִם דָּל וְאִם עֹשִׁיר: (יא) וְעַתָּה בְּתִי אֵל תִּירָאִי כָּל אֲשֶׁר תֹּאמְרִי אֲעָשֶׂה לְךָ כִּי יוֹדַע כָּל שַׂעַר עַמִּי כִּי אֲשֶׁת חֵיל אַתְּ: (יב) וְעַתָּה כִּי אֲמַנֶּם כִּי >אִם< גָּאֵל אֲנֹכִי וְגַם יֵשׁ גָּאֵל קְרוֹב מִמֶּנִּי: (יג) לִינִי הַלַּיְלָה וְהָיָה בְּבִקְרָא אִם יִגָּאֵלְךָ טוֹב יִגָּאֵל וְאִם לֹא יִחְפֹּץ לְגָאֵלְךָ וּגְאֹלְתֶיךָ אֲנֹכִי חֵי ה' שְׁכָבִי עַד הַבֶּקֶר: (יד) וְתִשְׁכַּב >מְרַגְלָתוֹ< מְרַגְלוֹתָיו עַד הַבֶּקֶר וְתִקַּם >בְּטָרוֹם< בְּטָרוֹם יִכִּיר אִישׁ אֶת רַעְיוֹ וַיֹּאמֶר אֵל יוֹדַע כִּי בָאָה הָאִשָּׁה הַגְּרֹן: (טו) וַיֹּאמֶר הָבִי הַמִּטְפַּחַת אֲשֶׁר עֲלֶיךָ וְאַחֲזִי בָּהּ וְתֹאחֲזִי בָּהּ וַיִּמַּד שֵׁשׁ שְׂעִירִים וַיִּשֵׁת עֲלֶיהָ וַיָּבֵא הָעִיר: (טז) וַתְּבֹא אֶל חֲמוֹתָהּ וְתֹאמֶר מִי אַתָּה בְּתִי וַתִּגַּד לָהּ אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה לָהּ הָאִישׁ: (יז) וְתֹאמֶר שֵׁשׁ הַשְּׂעִירִים הָאֵלֶּה נָתַן לִי כִּי אָמַר > אֵלִי אַ תְּבֹאִי רִיקָם אֵל חֲמוֹתְךָ: (יח) וְתֹאמֶר שְׁבִי בְּתִי עַד אֲשֶׁר תִּדְעִין אִיךָ יִפֹּל דְּבַר כִּי לֹא יִשְׁקַט הָאִישׁ כִּי אִם כָּלָה הַדְּבַר הַיּוֹם:

בראשית פרק יב

(א) וַיֹּאמֶר ה' אֵל אַבְרָם לְךָ מְאֹרָצְךָ וּמְמוֹלְדָתְךָ וּמְבֵית אָבִיךָ אֵל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲרָאָךְ: (ב) וְאֲעֹשֶׂךָ לְגוֹי גָדוֹל וְאַבְרָכְךָ וְאֲגַדְלֶה שְׁמֶךָ וְהָיָה בְּרָכָה: (ג) וְאַבְרָכָה מְבָרְכֶיךָ וּמְקַלְלֶךָ אָאֵר וּנְבָרְכֻךָ בְּכָל מְשַׁפְּחַת הָאָדָמָה:

איוב פרק א

א איש היה בארץ עוץ איוב שמו והיה האיש ההוא תם וישר וירא אלקים וסר מרע: (ב) ויולדו לו שבעה בנים ושלוש בנות: (ג) והיה מקנהו שבעת אלפי צאן ושלושת אלפי גמלים וחמש מאות צמד בקר וחמש מאות אתונות ועבדה רבה מאד והיה האיש ההוא גדול מכל בני קדם: (ד) והלכו בניו ועשו משתה בית איש יומו ושלחו וקראו לשלושת אחיהם לאכל ולשתות עמם: (ה) והיה כי הקיפו ימי המשתה וישלח איוב ויקדשם והשכים בבקר והעלה עלות מספר כלם כי אמר איוב אולי חטאו בני וברכו אלקים בלבבם ככה יעשה איוב כל הימים: פ (ו) והיה היום ויבאו בני האלקים להתיצב על ה' ויבוא גם השטן בתוכם: (ז) ויאמר ה' אל השטן מאין תבא ויען השטן את ה' ויאמר משוט בארץ ומהתהלך בה: (ח) ויאמר ה' אל השטן השמת לבך על עבדי איוב כי אין כמהו בארץ איש תם וישר ירא אלקים וסר מרע: (ט) ויען השטן את ה' ויאמר החנם ירא איוב אלקים: (י) הלא <את> אתה שכת בעדו ובעד ביתו ובעד כל אשר לו מסביב מעשה ידיו וברכת ומקנהו פרץ בארץ: (יא) ואולם שלח נא ידך וגע בכל אשר לו אם לא על פניך יברכך: (יב) ויאמר ה' אל השטן הנה כל אשר לו בידי רק אליו אל תשלח ידך ויצא השטן מעם פני ה':... (כ) ויקם איוב ויקרע את מעלו ויגז את ראשו ויפל ארצה וישתחו: (כא) ויאמר ערם יצאתי מבטן אמי וערם אשוב שמה ה' נתן וה' לקח יהי שם ה' מברך: (כב) בכל זאת לא חטא איוב ולא נתן תפלה לאלקים: פ

איוב פרק ב

(יא) וישמעו שלשת רעי איוב את כל הרעה הזאת הבאה עליו ויבאו איש ממקמו אליפו התימני ובלדד השוחי וצופר הנעמתי ויעדו יחדו לבוא לנווד לו ולנחמו: (יב) וישאו את עיניהם מרחוק ולא הפירהו וישאו קולם ויבכו ויקרעו איש מעלו ויזרקו עפר על ראשיהם השמימה: (יג) וישבו אתו לארץ שבעת ימים ושבעת לילות ואין דבר אליו דבר כי ראו כי גדל הפאב מאד:

איוב פרק מב

(יב) וה' ברך את אחרית איוב מראשיתו והיה לו ארבעה עשר אלף צאן וששת אלפים גמלים ואלף צמד בקר ואלף אתונות: (יג) והיה לו שבענה בנים ושלוש בנות: (יד) ויקרא שם האחת ימימה ושם השנית קציעה ושם השלישית קרן הפוף: (טו) ולא נמצא נשים יפות כבנות איוב בכל הארץ ויתן להם אביהם נחלה בתוך אחיהם: (טז) ויחי איוב אחרי זאת מאה וארבעים שנה ויראה את בניו ואת בניו ארבעה דורות: (יז) וימת איוב זקן ושבע ימים:

איוב פרק לח

(א) ויען ה' את איוב מן הסערה ויאמר: (ב) מי זה מחשיך עצה במלין בלי דעת: (ג) אִזְרָר נָא כְגֹבַר חֲלָצִיךָ וְאֶשְׁאֲלֶךָ וְהוֹדִיעֲנִי: (ד) אִיפֹה הֵייתָ בְיַסְדֵי אֶרֶץ הַגָּד אִם יִדְעֶתָ בִּינֶה: (ה) מִי שֵׁם מִמְדִּיָה כִי תִדְעֶה אוּ מִי נֹטֵה עֲלֶיךָ קוֹ: (ו) עַל מֶה אֲדַנְיָה הִטְבַּעוּ אוּ מִי יָרָה אֲבָן פְּנִתָה:

תלמוד בבלי מסכת יבמות דף סב עמוד ב

...דתניא, רבי יהושע אומר: נשא אדם אשה בילדותו - ישא אשה בזקנותו, היו לו בנים בילדותו - יהיו לו בנים בזקנותו, שנא: +קהלת י"א+ בבקר זרע את זרעך ולערב אל תנח ידך כי אינך יודע אי זה יכשר הזה או זה ואם שניהם כאחד טובים; ר"ע אומר: למד תורה בילדותו - ילמוד תורה בזקנותו, היו לו תלמידים בילדותו - יהיו לו תלמידים בזקנותו, שנא: בבקר זרע את זרעך וגו'. אמרו: שנים עשר אלף זוגים תלמידים היו לו לרבי עקיבא, מגבת עד אנטיפרס, וכולן מתו בפרק אחד מפני שלא נהגו כבוד זה לזה, והיה העולם שמם, עד שבא ר"ע אצל רבותינו שבדרום, ושנאה להם ר"מ ור' יהודה ור' יוסי ורבי שמעון ורבי אלעזר בן שמוע, והם הם העמידו תורה אותה שעה. תנא: כולם מתו מפסח ועד עצרת. אמר רב חמא בר אבא, ואיתימא ר' חייא בר אבין: כולם מתו מיתה רעה. מאי היא? א"ר נחמן: אסכרה.

תהלים פרק פט

(ג) כִּי אֶמְרֹתִי עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה שְׁמַיִם תִּכְנֶן אֲמוֹנֹתָךְ בְּהֶם:

רות רבה (לרנר) פרשה ב

אמר ר' זעירא המגלה הזאת, אין בה לא טומאה ולא טהרה, לא איסור ולא היתר, ולא נכתבה אלא ללמדך כמה מתן שכר טוב לגומלי חסדים.